

**Onbeş Günlük
İşçi Gazetesi
Ekim- 2016
Sayı: 18
Fiyatı: 1 TL**

İşbaşı

**Başkaldır
Ücretli
Köleliğe
Son Ver!**

Özgür Basın Susmayacak!

15 Temmuz darbe girişimi sonrası AKP'nin başlattığı 20 Temmuz karşı darbesi tüm hızıyla sürüyor. 20 Temmuz'da ilan edilen OHAL'in -beklenildiği üzere- en az üç aylık süre için uzatılması, yönetmezliğin bir kanıtı niteliğinde.

OHAL ilanından beri kanıksadığımız hak gaspları; sınıfa, öğrenci hareketine, Kürtlere, sendikacılara yönelik saldırılar, hukuksuzluklar, baskı ve sansür hız kesmeden devam ediyor. Son süreçte bu saldırılardan devrimci, muhalif basın da nasibini aldı.

2 ay önce polis baskını ile Özgür Gündem gazetesinin binası çalışanları işkenceyle gözaltına alınmış ve gazete kapatılmıştı. Tarihinde onlarca kez kapatılmış, sansürlenmiş, yazarlarına, yayın yönetmenlerine, muhabirlerine, dağıtımçılarına defalarca saldırı düzenlenmiş ve bütün bu saldırılar karşısında geri adım atmamış bir yayının bu süreçte kapatılması elbette kimseyi şaşırtmadı. Ancak Özgür Gündem'e yapılan baskın önümüzdeki sürecin de habercisi niteliğindeydi.

Bugüne doğru gelirken basının

üzerindeki baskı hiç azalmadı. Egemenlerin sözcülüğünü yapmayan neredeyse tüm yayın kuruluşları baskınlarla, karartmalarla, kapatmalarla karşı karşıya kaldı. En son Eylül ayının sonunda aralarında İMC Tv, TV 10, Hayatın Sesi, Özgür Radyo'nun yer aldığı muhalif televizyon ve radyolar kapatıldı.

15 Temmuz darbecilerinin basın kuruluşlarını silahlarla basmasının, canlı yayınları kesmesinin halen propagandasını yapan iktidar; -örneğin- İMC Tv'nin canlı yayında basılması ve yayınının kesilmesi üzerinde pek de durmadı. Darbeci askerlerin TRT muhabirine darbe bildirisi okutmaları bir vahşet olarak görülürken; muhalif yayınların kurumlarına giren polis çalışanları işkence ile gözaltına aldı.

Özgür Gündem gazetesi uzun süredir 'Gerçekler karanlıkta kalmayacak!' şiarıyla çıkıyordu. Bu süreçte oldukça isabetli bir söz söyledikleri kesin. AKP iktidarı istediği kadar uğraşsın. Operasyonel medya gücü, propaganda aygıtları, büyük medya kuruluşları olsa da gerçeği gizleyemeyecek. Bugün Kürdistan'da ya-

şanan katliamlar, halka karşı işlenen suçlar, hukuksuzluklar gizlenemeyecek!

Egemenlerin medya üzerindeki etkisi elbette bizden güçlü. Hele siyasal kriz içinde debelenen Türkiye'de AKP iktidarı bunu fiziksel bir saldırıyla pekiştiriyor. Ancak biliyoruz ki haber yasakları, sansür, kapatılmalar mücadeleyi bitirmiyor.

Halkın haber alma hakkı için verilen mücadele devam ediyor. Karşımızda, krizini şiddetle aşmaya çalışan bir iktidar var. Halka yalan söyleyerek, baskı ve şiddet uygulayarak, savaş politikalarını büyütürken ayakta durabiliyor. Muhalif basına saldırıyor. Çünkü devrimciler bu çürümüş burjuva iktidarını teşhir ediyor.

Ama gerçekler örtülemeyecek! İşçilerin, Kürtlerin, Alevilerin, devrimcilerin sesi kesilmeyecek. Bu saldırılar, kapatmalar ve sansür, tarihi bunlarla mücadele ederek geçmiş Türkiye devrimci hareketini, sosyalistlerini, muhalefeti, Kürt Hareketi'ni yıldıramayacak!

Özgür basın susmayacak!

Büyüyen Toplumsal İstikrarsızlık ve İvedi Görev

Türkiye ekonomik ve siyasi krizin içinde debeledirken 15 Temmuz darbesi ile bir kez daha sarsıldı. 15 Temmuz başarısız darbe girişimi 20 Temmuz başarılı darbesiyle tamamlandı. 20 Temmuz'da ilan edilen Olağanüstü Hal ve birbiri ardı sıra çıkartılan kanun hükmünde kararnamelerle dumura uğrayan devlet aygıtı yeni baştan -son dönemde birçok kez olduğu gibi- yapılandırılıyor. Ordu, polis ve bürokrasideki tasfiyeler, tutuklamalar, işten atmalar, açığa almalar, emek ve özgürlükten yana basının susturulması, işkence, "kutsal mülkiyet" hakkının gaspı, vb., bu yapılanmanın bir yanını oluşturuyor, ona zemin hazırlıyor. Bu zemin üzerinde devlet yeniden yapılıyor.

Ordu, polis ve MİT'e dair yeni düzenlemeler kararnamelerle gerçekleştiriliyor. MİT'in yanında iç istihbarat ve operasyonları üstlenecek, doğrudan Erdoğan'a bağlı yeni bir "devlet güvenlik örgütü" kuruluyor. Devletin bu yeniden yapılanmasında kapitalist emperyalist devletlerin 2000'li yılların başından beri geliştirmeye çalıştıkları ve uygulamaya soktukları Kent savaşları stratejisi önemli bir yer tutuyor. Kürdistan'da Kürt halkına dayatılan tasfiye ve imha savaşını ülkenin tümüne yayan bir strateji geliştiriyor.

Devletin bu stratejisini anlamak için önce büyük resme bakmak gerekiyor. Bugün dünya ilan edilmemiş bir savaştan genel bir savaşa doğru koşuyor. Dünyanın birçok bölgesinde, Ortadoğu'da Afrika'da, Doğu Avrupa'da, Doğu Asya'da devam eden silahlı ve silahsız savaşlar ve gerginlikler dünya çapında bir emperyalist savaşının hazırlıkları olarak sürüyor.

Kronikleşen ve kısa sürede bir çözümün olmadığına herkesin hemfikir olduğu kriz, emperyalist güçler arasındaki çelişki ve çatışmaları daha da büyütüyor. Devletler arasındaki mevcut dengeler değiştikçe ittifaklar kuruluyor, ittifaklar bozuluyor, önceden yapılan anlaşmalar askıya alınıyor. Rusya ve ABD arasında yaşanan karşılıklı düello -suçlamalar ve anlaşmaların askıya alınması, bu durumun en yeni örneğini oluşturuyor.

Türk devleti dünyadaki bu hızlı değişim içinde ekonomik ve siyasal istikrarsızlığı ile öne çıkıyor. AKP iktidarı dış politikada "sıfır sorun" hedefiyle çıktığı yolda kısa sürede Türkiye'yi bütün komşularıyla sorunlu hala getirdi. "Sıfır sorun", sıfır soruna dönüşünce Türkiye zorunlu bir dış politika değişimi ile karşı karşıya kaldı. Bu değişim iktidar kanadında ve devlette bir dizi değişiklik ve tasfiye ile birlikte sürdü, sürdürüyor.

Dış politikadaki bu zorunlu değişimle Türkiye Suriye topraklarına işgalci bir güç olarak girme fırsatını elde etti.

Türk devletinin, İŞİD'in geçiş yollarını denetim altına alınması ve göçmen sorunun Suriye topraklarında çözümü karşılığında elde ettiği bu fırsatı, bölgede daha geniş bir alana yerleşmek için kullanması ve özellikle Kürtlere karşı bir saldırıya dönüştürmesi, bizzat bu fırsat

devamı sayfa 2'de

sayfa 1’den devam

tı ona sağlayan güçler tarafından engellenince, Türkiye’nin emperyalist güçlerle uyumlaştırma zorunda kaldığı dış politikası yeniden tökezledi. Türk ordusu Menbiçe karşısına dikilen ABD bayrağı karşısında geri çekilmek zorunda kaldı. Türkiye aldığı bu yeni darbeye, atmak zorunda kaldığı geri adımı yeni bir manevrayla gidermeye çalıştı. Baştan beri IŞİD’e verdiği çok yönlü desteği unutturcasına IŞİD’e karşı mücadelede PYD’nin üstlendiği göreve talip olduğunu ve Rakka’da yürütülecek operasyonlara dahil olmak istediğini açıkladı. Daha da ileri giderek son dönemde gündeme gelen Musul operasyonuna da katılma hakkı ve talebini ileri sürdü. Türkiye’nin baştan beri Musul’da IŞİD’le yaptığı işbirliğini unutmayan Irak hükümeti Türkiye’nin bu işgalci ve yayılmacı talebini reddetmekle kalmadı ;Türkiye’yi Irak’ta işgalci güç ilan ederek Türk askerinin Irak topraklarını terk etmesini istedi. Türkiye’nin bu talebine son darbe ABD’den geldi. ABD Dışışleri sözcüsünün Musul operasyonuna katılacak devletleri belirleme hakkının Irak hükümetine ait olduğunu açıklamasıyla Türkiye’nin bu manevrası da boşa çıktı. Türk dış politikası bir kez daha ağır bir çıkmaza girdi.

İçeride ise, ekonomik ve siyasal göstergeler toplumsal istikrarsızlığın giderek büyüyeceğini işaret ediyor. Türkiye ekonomisi dünya kapitalizminin 2008 krizinden bu yana, krizin en derin etkilerini yaşıyor. Kredi değerlendirmeye kuruluşu Moody’s’in Türkiye’nin notunu yatırım yapılamaz seviyeye düşürmesinden

sonra Türkiye’ye eskisi gibi bir sermaye akışının olamayacağı, tersine bazı fonların Türkiye’den zorunlu olarak çıkacağı bir sır değil. Hükümetten ve iş çevrelerinden yükselen tepkiler bu durumu teyit ediyor.

Ekonomik göstergelerdeki kötüleşme, krizin bu kez Türkiye’yi teğet geçmeyeceğini gösteriyor. Devletin resmi istatistiklerinin gerçeği yansıtmadığını biliyoruz; ama yine de durum ve eğilim hakkında bir fikir vermektendirler. Bu istatistiki verilere göre Türkiye’nin devlet garantili dış borç stoku 500 milyar dolara yaklaştı, dış borcun Gayri safi milli hasılaya oranı (GSMH) % 60 civarında. Petrol fiyatlarındaki düşüşe rağmen cari açıkta ciddi bir iyileşme görünmüyor, ihracattaki düşüş ithalattaki düşüşten daha fazla. Türkiye’nin en büyük döviz kaynaklarından biri olan turizm gelirleri 2016 da, 2015 deki düzeyin neredeyse yarısı kadar (2015 de 32 milyar dolar olan Turizm gelirlerinin, 2016 da 20 milyar doların altına düşeceği hesaplanıyor)

TÜİK verilerine göre işsizlik son iki yılda 473 bin arttı; gerçekte ise işsizlik faal nüfusunun % 20 sinin üzerinde; yine bu veriler gelir dağılımındaki uçurumun alttaki gelir grupları aleyhine giderek büyüdüğünü gösteriyor. Nüfusun %20’lik en alt gelir grubundakilerin GSMH’den aldığı pay 2014’te 6.2’den, 2015’te 6.1’e gerilerken, en üstteki %20’lik yüzde yirmilik kesimin aldığı pay, aynı yıllar içerisinde % 45.9’dan % 46.5 e yükseldi. Yoksulların toplam nüfus içindeki oranı ise yüzde 17.4 Nüfusun % 68’i banka ve kredi sistemine borçlu durumda, kredi ve taksitli satışlardan

oluşan borçların toplamı ,550 milyar dolarla, Türkiye’nin GSMH’ sinin % 75’i civarında.

Yığınsal işten atmalar, ücretlerin düşürülmesi, teşvikler vb. ile burjuvaziye istediğini veren, işçi ve emekçilerden yükselecek tepkileri polis zoruyla önleyen olağanüstü hal yasaları ile bu durum daha da vahimleşiyor. Devlet, devlet aygıtının artan lüks masraflarını, cari açığı,ve sürmekte olan yandaş yatırımları finanse etmek için yeniden elini işçi ve emekçilerin cebine sokuyor. İşçi ve emekçilerin ücretleri üzerinden kurulan fonlara, işsizlik fonu vb. varlık fonu adı altında yeni fonlar ekliyor; özelleştirmeden kalan devlet İşletmeleri ve olağanüstü hal yasalarıyla el konulan mülkler yandaşlara,büyük sermayeye peşkeş çekilmeye hazırlanıyor.

Bu ekonomik tablo işçi ve emekçiler için yeni yükler, ağır vergiler ve fiyat artışları anlamına geliyor. İşçi ve emekçilerden bu duruma karşı yükselebilecek muhtemel tepkiler, göz boyayıcı yöntemlerle, kredi borç süresinin 3 yıldan 6 yıla, kredili satışlarda taksit sayısını 9’dan 12’ye çıkartılması ile etkisizleştirilmeye çalışılıyor. Gerçekte ise bu yöntemler, bireysel kredi ve kredi kartıyla kitleler üzerinde oluşturulan ipotek prangasının daha da sıkılaştırılması anlamına geliyor. Devletin Kürt halkına karşı yürüttüğü imha savaşını “barış” taleplerine rağmen ısrarla sürdürmesi ve Türkiye’nin Suriye işgali, yaşanmakta olan ekonomik ve siyasi krizi daha da derinleştirecektir.

Toplumsal istikrarsızlığın büyüdüğü ve rejim için potansiyel tehlikenin arttığı bu ko-

şullarda rejim, varlığının devamını ancak ekonomik ve siyasal alanı daraltarak, şiddet ve zora daha fazla başvurarak sağlayabilir. 15 Temmuz’un “Allah’ın bir lütfu” olarak nitelendirilmesinin anlamı tam da budur.

“Bir rejimin en güçlü görüldüğü an gerçekte onun en güçsüz olduğu andır.” Siyasette çok kullanılan bu deyim tam da bugünün Türkiye’sini resmediyor. 15 Temmuz darbesinin anlaşılmalı sahte kahramanı Erdoğan ne kadar güçlü görünse de, aslında iktidar sürecinin en zor dönemini yaşıyor. Erdoğan ve AKP iktidarı bugün, ara sıra tehditler savurduğu, azarladığı iç ve uluslararası sermayeye tümüyle teslim olmuş durumdadır ve iktidarını ancak olağanüstü önlemler, baskılar, yasaklamalar, tutuklamalar, işkenceler, vb. ile sürdürebilir.

Toplumsal istikrarsızlığın büyümesinin bir özeti olan bu tablonun öteki yüzünde kapitalizm altındaki patlayıcı yığınının çoğalması, potansiyel tehdittin büyümesi vardır. Bu koşullarda toplumsal ilişkilerin devrimcileşmesi kaçınılmazdır. Nitekim kapitalizm kendi işleyişiyle toplumsal ilişkileri devrimcileştiriyor. Yani kapitalizm bir devrimin zaferi için kendi üzerine düşeni, kendi işleyişiyle yerine getiriyor. Gerisi, yani, işçi sınıfı ve kitlelerin devrimcileştirilmesi görevi komünistlere düşüyor. Ama bugün için önce komünistlerin devrimcileşmesi, devrimci bir parti halinde örgütlenmesi gerekiyor.Bu görev komünistlerin önündeki en acil görevdir. Kriz ve savaş koşullarında bu görev 100 kat daha yakıcıdır.

Donbass-Ukrayna

Donbass enternasyonalistleri Ölümünün 49 yıldönümünde Che Guevara’yı selamlıyor.

InterUnit (Uluslararası Birlik): Che’nin Anısına

Senin verdiğin proletarya enternasyonalizmi örneği, bizi, hepimizin kurtuluşu için mücadelede, her zamankinden daha fazla ileriye itmektedir.

Anti-faşist mücadelenin ön saflarındaki InterUnit gönüllüleri, özgür Novorossiya topraklarından, haykırıyor:

Hasta siempre, comandante! No pasarán! 9 Ekim, 2016

2015 yılında, Novorossiya Hayalet Tugayı - Ghost Brigade - (Prizrak) Lugansk Halk Cumhuriyeti topraklarında faaliyet gösteren InterUnit (Uluslararası Birlik) adlı enternasyonalist bir anti-faşist askeri birlik oluşturdu. InterUnit Ukrayna’da Donetsk ve Lugansk’ı ABD’nin desteklediği rejime karşı savunmak için dünyanın dört bir yanından gelen gönüllülerden oluşmuş, askeri-politik bir gruptur. Örgüt, geçen yüzyılın Nazizm’e karşı direniş ve diğer kurtuluş mücadelelerinin mirasını taşıyor, ve sloganını İspanya İç Savaşı’ndan alıyor : “No Pasaran !”

İsmet Öztürk Anıldı

Türkiye devrimci hareketinin bildik isimlerinden İsmet Öztürk’ün anısına, doğduğu şehir olan Samsun’da “Yoldaşları İsmet Öztürk’ü anlatıyor” adı altında bir etkinlik yapıldı. Devrimci 78’liler Derneği Samsun şubesinin çağrısıyla, 25 Eylül 2016 tarihinde Tes-İş salonunda yapılan etkinliğe çok sayıda demokratik kitle örgütü temsilci ve üyelerinin yanı sıra, eski dostları da katıldı. Konuşmacılar genellikle Kurtuluşçuların ‘İsmet ağbisi’nin militan kişiliğinden bahsedip, halkın içinden çıkan bir devrimci olduğunu, dolayısıyla da çok çabuk insan ilişkisi kurabilen bir kişiliğe sahip olduğunu vurguladılar..

İsmet Öztürk, Çörtüğün oğlu İsmet veya İsmet ağbi, 1960’lı yılların ikinci yarısında devrimci hareketin kendi yaşam tarzına uyması nedeniyle, sorgula-

yıp öğrenerek devrimci harekete katılan önemli değerlerden birisidir. Karadeniz’de yasak olsa bile hâlâ her kahvehane kumar oynanır. İsmet Öztürk, Çarşamba gibi doğal kabadayılardan olduğu bir ilçede kahvecilik yaparken devrimci ilkelerle tanışmış ve yaptığı işin bünyesine uymadığını anlayıp o işten vazgeçmiştir. Dinleyip, deneyip, öğrenirken sonsuz inançla, o yılların devrimci önderleriyle ortak işler yapmıştır. Tütün direnişleri ve fındık mitinglerinin örgütlenmesinde önemli katkılar sunmuştur. Kararlı kişiliği ve korkusuz yapısıyla özellikle yöre ve bölge gençleri tarafından lider olarak algılanmıştır. Özellikle Samsun’da İsmet Öztürk devrimci halk kahramanı olarak algılanır.

İsmet Öztürk yaşamının sonuna kadar sürekli gelişkinlik örneği vermiştir. Yaşama veda ederken bile inançları doğrultusunda tavır sergileyerek,

bedenini kadavra olarak üniversiteye vermiştir. Bugünlerde belki de Türkiye Devrimci hareketi böyle devrimci önderlerin eksikliğini yaşıyor..

Bu kadar sevilen bir kimliğin ölümünün 5.yıl anması belki daha güzel yapılabilir, kuru anlatımlar dışında iletişim kurduğu halktan insanların onun-

la ilgili söylemleri de organize edilebilirdi. Ama her şeye karşın bu etkinliği örgütleyenler, İsmet ağbilerine gerekli ilgiyi gösterdiler. Çünkü geçmişte devrimci hareketlere emeği geçen insanların unutulmaması, yeni devrimci gençlerin devrimci hareketlere katılmasını kolaylaştırır..

Kaybolan Devrimci Ruh

Mustafa Özkan

12 Eylül faşist diktatörlüğünün devamı olan doksanlı yıllar, zulüm ve işkencelerin süregelen hale gelmesinin sağlandığı yıllardır. Faili meçhullerin sıradanlaştığı,bireysel özgürlüklerin ayaklar altına alındığı yıllardır. En küçük hak aramanın bile faili meçhullere neden olduğu korku ortamı yaratıldı o yıllarda. Devletin gösterdiği sınırların bir milim dışına çıkmanın en az yaptırımının cezaevi ve işkence olduğu o yıllar, çizgilerin dışına çıkmama alışkanlığımı oluşturdu toplum üzerinde.. Hani hayvan terbiyesinde kullanılan yöntemler vardır ya; sınırların dışına çıkanlar cezalandırılır, sonra cezalar kaldırılınca da sınırların dışına çıkılamaz, işte böyle bir şey..

Hal böyleyken belki de dünyanın en kötü anayasası ve partiler yasası olan bir ülkede komünistinden sosyalistine kadar tüm isimlerle parti kurmaya izin verildi. Yani, politika yapmak yasak ama parti kurmak serbest. Hak aramak yasak ama parti kurup partili olmak serbest.. Bildik bilmedik önerilerine her hangi bir takıyı koyup partileşenlerin dışında, belirli devrimci damarlardan gelen insanları etkileyecek partiler de boy göstermeye başladı büyük heyecanlarla.. TBKP ile legal politikaların kutsal hale getirilmesi işi başladı önce.. Artık gizli politikalara yer yoktu. Açığa çıkmalıydı herkes ki, boy gösterebilir devrimciler. Nasılsa burjuvazi de izin vermişti. Artık alabildiğine devrimci politikalar üretip, çoğunluğu sağlayıp, devrimci militanlar yetiştirip, parlamentoya girilerek devrimci dönüşümlerle devrim yapılıyordu. Tabi bunlar yapılırken düşman sınıf buna göz yumup hatta yardımcı bile olacaktı.. Nasıl da yasallığımızı kabullemişlerdi ama. Yani bir devrimci dalga geliyordu, herkes umutlarını yeşertip oralara sular seller gibi akılacaktı.

Sonra yakın düşünen bazı grupların da bu işe ilgi duymasıyla, burjuvazinin sessiz kalmasına, hatta komünist adına karşı çıkmamasına rağmen, eskinin üzerine yenisi inşa edilip, SBP adıyla

bir parti oluşturuldu. Böylece devrimci insanları bir araya getirip, yeni insanlarla çoğunluk sağlamayı şiar edinen SBP, ilk birleşimde komünist addan kurtulmuştu. Bu sayede insanlara daha cazip gelinecek ve akın akın insanlar gelecekti partiye... Partililerin devrimcilikleri ve komünistlikleri içlerinde kalıp günü gelince açığa çıkacaktı. Yeni gelenlere ise partililer kendilerini tanıtır iletişim kurarak yeni insanlar kazanılacaktı. Oysa öyle olmadı, hatta birleşirken çoğu insan atıl oldu, pek yeni insan da gelmedi. Böylece burjuvaziden de önce adım atılıp komünist addan kurtulmuş oldu. Çizilen çizgiyi geçmeyi bırakan, yeni kalın çizgiler çizildi.

Sonraları TKP, TİP, TSİP geleneğinden gelen ve bazı aydınların önerisiyle oluşan bu oluşuma, ülke siyasetinin önemli damarlarından olan Kurtuluş'un ve yeni bazı aydınların ilgi duymasıyla yeni bir parti girişimi BSH ve yeni parti BSP doğdu. Buradaki amaç yeni gelenlerin eskiye katıldığı izlenimini vermek ve birleşimde eşitlik ilkesi olduğunu vurgulamaktı. Böylece, Sosyalist Birlik Partisi, Birleşik Sosyalist Parti oldu... Ama bazı partililerin kafasında acaba partinin adından sosyalistliği de atıp daha çabuk halka inebilirmiydik? düşünceleri hasıl olmuştu belki de. Bu partide hemen platformlar oluştu. Komünistliklerini gizleyip yeni insanlar kazanmaya namzet partide, parti yönetimi oluşturulurken gruplar partiye ne kadar damga vurabiliriz hesabı yaparak, kendi listeleriyle seçime katılıp kıyasıya mücadele ettiler. Önceden partileşenler,yorgun oldukları ve kısa sürede mecalleri kalmadığı için yeni gelenlere yenik düşüyorlardı. Azınlık olan platformlara büyük platformlar oy kullanarak, ne kadar da azınlığı savunmuşlardı vurgulanıp, bununla övünülüyordu. Ama yine umulan büyüme gerçekleşmediği gibi her birleşimde biraz daha küçüldü.

Sonra bu oluşumun büyütülmesi için gösterilen çabalara,Türkiye Devrimci Hareketinin en önemli unsurlarından oluşan Dev-Yol ve etkilediği çevreler cevap verdi. Böylece yeni ve büyük bir

buluşma söylemleriyle coşkulu umutlar yaratıldı. İki tarafta da heyecan büyüdü. Nihayet Türkiye Devrimci Hareketi bir arada olacak havası yaratılıyordu. Beklenen gün geldiğinde gerçekten de Ankara'da büyük bir insan topluluğu oluşmuş, umulanın da üstünde insan katılımı sağlanmıştı. Ama herkes kendi gelenek ve biriktirdikleriyle oradaydı; öngörülen ise farklılıklar bir yana bırakılıp kervan yolda düzülecekti. En önemli konu partinin adının ne olacağıydı. Herkes ona yoğunlaşmış, kendince bir isim oluşturmaya çalışıyordu. İki taraftan gelen delegelere, hatta parti sempatanlarına bile demokratik olsun diye pusulalar dağıtılıp isim önerileri alındı. Ama sonunda herkesin “ben önermedim” dediği ÖDP adı çıktı. Kimse önermediyse belli ki isim belirlenip sözde öneriler alınmıştı. Bazıları geçmişte kendi simgelerinden olan Dayanışmayı görüp bizden bir şey var diye ses çıkarmazken, Sadun Aren'in “yahu sosyalist adını bile çok gördüğümüz partinin ne anlamı olur” diye bir yerlere sosyalist sözcüğü sığdırma çabalarını, sığdıramayınca da ne kadar çaresizce çocuk gibi yakındığı gözümün önünden gitmez hala..Sıtkı Coşkun'un ise “hocam adı sosyalist olunca olunmuyor ki, burada da sosyalist olunabilir,oluşumu bozmayalım” diyerek Sadun hocayı ikna etme sahneleri hâlâ yaşanıyor ülke sahnesinde..Demek ki sonradan gelenler de kendilerinin sosyalist ve devrimci olduklarını ileri sürmekle beraber bu sözcüklerin partilerine zarar vereceğini “keşfetmişlerdi.” Böylece partinin adı Özgürlük ve Dayanışma oldu ve kervan yolda düzelmek üzere yola koyulundu. Ama bu söylemin yanlışlığı hemen herkesin ortaya çıktı. Gerçekte hiçbir zaman birleşmemiş olanlar ayrıştıkça ayrıştı... Sonu gelmez ayrılıklara vesile oldu. Bize kervan sürücüsü olmadığımızı, plansız programsız heyecanlara yelken açılmasının kargaşadan ve yok olmalardan başka bir şey kazandırmayacağını öğretti yaşam... Diğer “birleşmelerde” olduğu gibi yine binlerce insan dışlandı.

Bu özetlediğimiz durumdan şimdi geriye doğru baktığımızda, sönümlenen bir devrimci ruh ve boşa harcanan bir emek görüyoruz. Bu “ulvi görevler” yerine getirilirken, burjuvazinin neden

bize bu kadar özgürlük sağladığını hiç hesaba katmamışız demek geliyor insanın içinden. Kürt Özgürlük Hareketinin yasal siyasi partilerini sürekli kapatıp siyasi yaşamdan yoksun bırakan bir düşman güç, neden acaba bu partilere dokunmadı? diyesi geliyor insanın. Çünkü Kürt siyasi partilerinin arkasında önemli bir güç vardı da ondan mı onlara dokunuyorlar demek daha mı doğru olurdu acaba? Burjuvazi ya bu partileri kendilerince tehlikeli görmediler,ya da bu particiklerde devrimci ruhun yok edileceğini biliyorlardı. Partileri kuranlar ve onlara omuz verenler biliyorlar mıydı bilinmez..

Bu süreçte başka neler oldu? Demokrasî mücadelesi veren Demokratik Kitle Örgütü geleneği tamamen yok oldu. Çünkü onların yerine partiler geçip, onların yapması gerekenleri yapmaya başladılar. Darbelerle boğuşan bir ülkede İnsan Hakları Derneği gibi önemli işlev yürütecek bir kitle örgütü, özellikle ülkenin batısında yok olma düzeyine düştü. Çünkü onların görevlerini de “yeni tip” partiler üstlenmeye başladı. Partiler kitle partisine dönüşünce kitle örgütleriyle politik oluşumların alanları birbirine karıştı. Yeni insanlarla iletişim kurup çoğunluğa ulaşma planları tutmayınca, var olan kitle örgütlerinde hakimiyet sağlama savaşimleri başladı. Az da olsa etkileşim sağlanabilen kitle örgütlerinde var olma savaşimleri, o örgütleri birer particikler haline dönüştürme çabalarına, olmayınca da itibarsızlaştırma hareketlerine dönüştürüldü. Böylece çıkış yolu olmayan, bir yığın tabelası bulunan, yönetimlerini bile rica minnet oluşturan, aslında program ve tüzükleri, mantıkları tıpa tıp birbirine benzer olan bir sürü particikler oluştu. Birçoğu kitle partisi, “hem sosyalist, hem komünist, hem de devrimci.”

Kısacası,burjuvazinin tek rakibi olan işçi sınıfının partisi, sınıfın politik öncülüğünü yapacak partidir. Yani Komünist Partidir. Komünist partilerin kitlesi ise İşçi Sınıfıdır. Yaşam bize başka kitlelere dayalı partilerin kurulup, başka kitlelerden medet ummanın yanlışlıklarını öğretmiş olmalı. Ne dersiniz.???

Komünistler Her Döneme Çözüm Üretmeliler

Ali Gök

Komünistler her döneme uygun örgütlenme yöntemlerini mutlaka bulmalı zaman geçirmeden uygulamalıdır.Komünistlerin çalışmalarında kalıplaşmış şemalar olmamalıdır. Nesnel durumu iyi değerlendirmeli bunun sosyolojik psikolojik yönlerini değerlendirmeli, kendilerini kandırmadan gerçekçi yorumlamalıdır.

İşbaşı dergisinin başlatmış olduğu sınıfın durumu ve örgütlenmesiyle ilgili tartışma ve bu temelde yaratıcı yazılar örgütlenmenin önünü açacaktır.

Sınıfın içinde bulunduğu ağır ekonomik koşullar buna bağlı işsizlik güvensiz çalışma yasaların kağıt üzerinde

kalması ve uygulanmaması iş müfettişlerinin “sermayeden yana tutum alması ve ilgisiz kalmaları gibi daha onlarca örnek sıralanabilir.

Yaratıcı örgütlenmeler içinde olmalıyız işçilerin çalışırken karşılaştığı her türlü haksızlığı tespit ederek işçi sınıfının yoğun olarak yaşadığı bölgelerde onların haklarını arayacak birlikte hareket edecek sınıf sendikacılığının odaklarını yaratacak işçi dernekleri kurulabilir ve kurulmasında yarar vardır.

Hatta bu derneklerin klasik isimler altında kurulmasından ziyade daha çarpıcı işçilerin daha çok ilgisini çekecek İŞÇİ İMDAT derneği şeklinde kurulmasında yarar vardır.

İşçi İmdat çalışma koşulları, iş ya-

sası, sendikalaşma, toplu sözleşme, işten atılmalar vb. konularda işçilere yardımcı olarak hem onların yasal haklarını korumada hem de bir dayanışma içine girmelerine sağlayarak ekonomik mücadelelerinde yol gösterebilecektir.

İŞÇİ İMDAT Derneklerimiz kesinlikle işçi semtlerinde işçilerle iç içe olmalı işçilerin kendilerine yabancı hissetmeyecekleri bir şekilde düzenlenmeli işçileri karşılayan onları dinleyen yönlendiren ve takip eden ve sonuçlandıran bir ekip kurulmalıdır. Kazanımlar işçilere bildirimlerle duyurulmalıdır.

Döneme uygun zorunluluktan doğan ara dönem dernekler işçilerin sendikalarda örgütlenmesini sağlayıncaya kadar zorunluluk vardır. Bu süreç devam

ettiği sürece sınıfa bu dağınıklık ve zayıflık döneminde büyük yarar sağlayacaktır. Ayrıca Komünistlerede sınıfla bağlar kurmak sınıfı ileride kendi sınıf örgütlenmesine karşı hazırlamak ilerisinin sınıf sendikacılığının kadrolarını oluşturmak komünis işçi kadroları yetiştirilmesi bakımından okul görevi gerektirir.

Komünistler her dönemi iyi okuyup dersini iyi çalışıp sınıfı geçtiği zaman iyi bir öğrencidir. Leninin Bolşevik partisi böyle bir okuldu,Bolşevikler de en zor dönemde derslerini çalışıp sınıfı geçen Bolşeviklerdi.Esas soru biz bu zorluklar karşısında nerede olacağız sorusunun cevabı açıktır. Bolşeviklerin tarafında.

FERRERO

Çikolata'da Grev

Manisa'da bulunan Ferrero Çikolata fabrikasında, 10 Haziran'da başlayan toplu sözleşme görüşmelerinde anlaşma sağlanamadığından 10 Ekim günü greve çıkıldı. Tek Gıda-İş sendikasının işçiler adına yürüttüğü görüşmelerde, işverenin 3 yıllık bir sözleşme dayatması, ücretlerde 2016 yılı için yüzde 5, 2017 yılı için yüzde 14, 2018 yılı için ise enflasyon oranında bir zam önerisi, işçiler tarafından kabul edilmedi. İşçiler 1 Ocak 2016 tarihinden itibaren geçerli olmak üzere iki yıllık bir sözleşme talep ederken, ücretlerde de yüzde 23 bir zam, her kıdem

yılı için de 15 TL zam, ikinci yıl için ise enflasyon artı 5 puan zam talep ettiler.

Fabrikada 150 işçinin örgütlü olduğu sendika, toplu iş sözleşmesini olumlu sonuçlandırmak adına, taleplerinde bir indirime giderek yüzde 23'lük artışı yüzde 20'ye çektiklerini, her kıdem yılı için 15 TL'lik miktarı 10 TL'ye indirdiklerini, ikinci yıl için ise 5 puanlık artışı 2 puana çekmelerine rağmen, anlaşma sağlanamadığını ifade ettiler. Grev kararıyla işçilere yönelik bir konuşma yapan TEK Gıda- İş Genel Sekreteri Mustafa Akyürek "Fabrikada herkesin gelip geçici olduğunu, Ferrero işçisinin her zaman bu fabrikada olacağını, bundan dolayı da işçilerin taleplerine ve haklarına saygı duyulması gerektiğini" söyledi.

MSC Medlog'da Direniş Sürüyor.

Dünyanın ikinci büyük konteyner operatörü MSC (Mediterranean Shipping Company)'nin Türkiye'deki işletmesi MSC Medlog'da çalışan işçilerin direnişi 40 gündür devam ediyor. İstanbul, Kocaeli, Mersin, Bursa, İzmir'de bulunan şubelerde çalışan 600 işçinin DİSK'e bağlı Nakliyat İş sendikasına üye olmasından sonra işveren beş işletmede çalışan toplam 130 işçiyi işten attı. İşçiler işten atılan işçilerin geri alınması ve sendikal hakların tanınması adına birçok şehirde OHAL engellemelerine rağmen, basın açıklaması ve çeşitli eylemlerle direnişlerine devam ediyor. Ulusal birçok sendika MSC Medlog işçilerinin direnişine destek ziyaretleri yaparken, uluslararası sendikalardan da destek mesajları geliyor. Nakliyat İş sendikası'ndan yapılan açıklamada "Direnişimizin en başında söylediğimiz gibi, MSC işverenin olduğu her yer bizim için mücadele alanıdır. Bir kez daha MSC Medlog işvereni uluslararası ve ulusal sözleşmelerle, anayasa ve yasalarla güvence altına alınan örgütlenme, sendikaya üye olma hakkına saygı göstermeye çağırıyoruz. Sendikamız üyesi atılan işçilerin geri alınması ve sendikal hakları tanınmasını için mücadelemiz devam edecektir." denildi.

Samsun A 101 İşçileri

Samsun Atakum Türk-İş'e bağlı Tez Koop-İş sendikasında örgütlenmeye kalkıştıkları için işten çıkarıldılar. Bu durumu protesto etmek için, işten çıkarılan işçiler, Atakum ilçesi, Yeni Mahalle A101 Şubesi önünde 9 Ekim 2016 Pazar günü basın açıklaması yaptılar.

Basın açıklamasında işçiler, "marketlerimizde hiçbir zaman işçi sayısı yeterli olmuyor, bundan dolayı ise yoğun çalışma temposuna tabi tutuluyoruz, mesaiye zorunlu olarak kalmak zorunda bırakılıyor; mesai ücretlerimiz gasp ediliyor, bu da yetmiyormuş gibi yöneticiler tarafından sürekli tacizlere ediliyor. Bunları düzeltmek için sendikalaşmaya başlayınca şirket yöneticileri bizleri suçlu gibi sorgu odalarına alıp sorgulamaya başladılar, bizler geri adım atmayınca da sendikalaşmaya kalkışan arkadaşlarımızın işten atıldığını" açıklayarak, "bu durum karşısında direnmekten başka yollarının kalmadığını vurgulayan işçiler eylemlerini sürdüreceklerini vurguladılar.

1980 Yılından Beri Yapılmayan Köy Yolu

Manisa/Turgutlu'ya bağlı bir Alevi köyü olan Çepnidere yolu, 1980 yılından beri yapılmıyor.

İşbaşı gazetesi olarak Çepnidere köyüne giderek yol sorununu araştırmak için köylüyle röportaj yaptık.

Köylüler, buranın bir Alevi köyü olduğunu ve o yüzden hizmetin yapılmadığını söylediler.

1980 yılından beri bu yolu sadece köylüler kullanıyordu, ta ki Turgutlu OGS bölgesi gelene dek. Köye yakın bir çok fabrikalar kuruldu. Bunların bir çoğu atıklarıyla, fabrika bacalarından çıkan dumanlarıyla, yem fabrikalarının kokusuyla sorunlar yaratmaya devam ediyor. Bir çok iş makinalarının da bu yol üzerinden geçmesi, yolları bozmaya

yetiyor; yani kapitalistler yolu bozuyor ama yapmıyor.

Çepnidere yolu artık köy yolu değil organize sanayi yolu da olmuş oldu kısacası. Bu yolu hem işçiler, hem de köylüler kullanıyor. Arkadaşlar hem köylünün hem de işçinin bu yolla ilgili şikayeti var. İnsanların kaza yaptığı, öldüğü bir yol oldu. Bu konuyu ele alarak Çepnidere köyünden 3 kişi Turgutlu Belediye Başkanlığı'na gittik. Oradaki danışmana sorunlarımızı anlattık; bu konuyla ilgili bize söz verdi. O yolun kış gelmeden bitirileceğini söyledi ve biz de bu konunun takipçisi olacağımızı söyledik. Bu yolu yaptıracağız çünkü biz birlikte bir güçüz ve güçlü olmaya devam edeceğiz..

Çepnidere Köylüleri

Hindistan'da Tarihi Genel Grev

2 Eylül'de Hindistan'da, hükümetin özelleştirme ve diğer ekonomi politikalarını protesto etmek için yapılan ve dünyanın en büyük eylemlerinden bir olan genel greve 150 ila 180 milyon arasında işçinin katıldığı belirtiliyor. Ülke ekonomisinin tüm sektörlerinden – örgütlü veya örgütsüz, kamu sektörü veya özel sektör, merkezi veya eyalet devlet daireleri - çalışanlar ve işçiler bu greve katıldılar.

Ekonominin bütün stratejik sektörlerinden işçiler ve diğer çalışanlar, ilgili bakanlıkların, yönetimlerin ve pek çok eyalet hükümetinin tehditleri görmezden gelerek kitlesel bir şekilde grevde yer aldılar

Eyalet düzeyindeki sendika merkezleri de birçok eyalette greve katıldı. BMS hariç tüm merkez sendikalar ve hemen hemen tüm bağımsız işçi federasyonları tarafından organize edilen bu genel grev, sıradan insanlardan görülmemiş bir destek aldı.

Bazı eyaletlerde Sendikalar tarafından öne sürülen talepleri desteklemek için çok sayıda köylü, tarım işçileri, gençlik, öğrenciler ve kadınlar, polis gücü de dahil olmak üzere uygulanan devlet baskısına rağmen, aktif bir şekilde ülke genelinde düzenlenen gösterilere katıldı. Birçok yerde, işçilerin polis şiddetine karşı koymasıyla, çatışmalar yaşandı. Bazı işçiler ve sendika liderleri tutuklandı

Birçok eyalette karayolu taşıması durma noktasına geldi. Sendikaların, hayatın tümüyle durdurulması şeklinde bir çağrılarının olmamasına rağmen, bankalar, sigorta şirketleri, mali kuruluşlar, telekomünikasyon vb. çalışanlarının da katılımıyla, ülkedeki birçok eyalette benzeri bir durum yaşandı.

Genel greve ilişkin olarak Hindistan Sendikalar Merkezi CITU'dan yapılan açıklamada şöyle denildi: "Bu grev sadece işçilerin haklarını değil, aynı zamanda ülkenin kendi kendine yeterliğini ve

egemenliğini korumak için mücadelesini sürdürmeye kararlı olan Hindistan'ın işçi sınıfının bir uyarısıdır.

Hükümetin, ülkedeki tüm sendikal hareket tarafından oybirliğiyle gündeme getirilen taleplerin karşılanması için acil

adımlar atmasını isteyen CITU, ayrıca işçi sınıfının, birliğini güçlendirmesi ve hükümetin, mevcut politikalarını sürdürmek istemesi halinde, daha yoğun mücadeleler için hazırlanması için çağrıda bulundu.

Belçika

Brüksel'de çeşitli işçi sendikaları hükümetin 'kemer sıkma' politikasını protesto ettiler.

Hükümetin kemer sıkma politikalarını protesto için düzenlenen eyleme katılan binlerce kişi "Daha az maaş için daha fazla çalışmak. Bu mümkün değil." diyerek Brüksel'de sokaklara döküldü.

45 bin ile 70 bin arasında kişinin katıldığı protesto gösterisinde, çalışma süresinin uzatılması, emeklilik yaşının yükseltilmesi ve yaşam standartlarının düşürülmesine yönelik reformlara tepki gösterildi.

Geçtiğimiz 24 Mayıs tarihinde yapılan eyleme yaklaşık 60 bin kişi katılmıştı.

Macaristan

Macaristan'daki Sığınmacı Referandumu 02 Ekim 2016 Pazar 23:34

(AB) kotaları çerçevesinde payına düşen bin 294 sığınmacıyı kabul etmek istemeyen Macaristan'da düzenlenen referandum, katılım yüzde 50'nin altında kalınca geçersiz oldu.

Ana muhalefetteki Macaristan Sosyalist Partisi'nin yanı sıra (MSZP) birçok muhalefet partisinin boykot ettiği referandumda hükümet partisi Fidesz ve muhalefetteki Jobbik, seçmenlerine, referandumda yöneltilen "AB'nin, Macar vatandaşı olmayan kişileri, Ulusal Meclisin onayı olmadan Macaristan'a yerleştirmesine karar vermesini kabul ediyor musunuz?" sorusuna "Hayır" oyu vermeleri çağrısı yapmıştı.

AB'nin 160 bin sığınmacıyı üye ülkeler arasında belirli kotalarla dağıtma planına göre, sadece bin 294 sığınmacı kabul etmesi gereken Macaristan'da hükümet, konuyla ilgili olarak 24 Şubat'ta referandum kararı almıştı.

Polonya'da Kadınların Grevi

Polonya'da kadınlar, ülkede kürtajın tamamen yasaklanmasını öngören yasa tasarısını protesto etmek için greve gitti.

3 Ekim Pazartesi günü Polonya'da, 60 şehirde binlerce kadın siyahlar giyinerek, Polonya'da kürtajın - hiçbir istisna olmaksızın - yasaklanması önerisini protesto ettiler.

Geçen hafta sonu da yaklaşık 10 bin kişi, tasarıya karşı parlamentonun önünde protesto gösterisi düzenlemişti.

Ülkede kürtaj, bazı özel durumlar dışında, büyük oranda yasaklanmış durumda.

Tasarının yasalaşması halinde, Polonya'da hastalık ve tecavüz gibi özel durumlarda bile kürtaja izin verilmeyecek, kürtaj yaptırdığı ortaya çıkarılan kadınlar 5 yıla kadar hapis cezasına çarptırılabilir; kürtajı yapan doktorlar da hapisle cezalandırılacaktı.

Protestolara katılan kadınlar, iş ve okullarına gitmeyi, ev işleriyle ilgilenmeyi reddettiler.

Gösterilere en büyük katılımın olduğu Varşova'da, 30 bin kişi protestoya katıldı.

Kitlesel protestolar sonrasında yasa tasarısı, gelen tepkiler üzerine parlamentoda reddedildi.

5 Ekim Dünya Öğretmenler Günü'nde Öğretmenlerimize Sesleniş!

Yusuf Erdem

Demokratik Öğretmen hareketi-nin yarım asırlık bir mensubu, militanı, örgütçüsü ve zaman zaman da yöneticisi olarak: TÖS ve TÖB-DER'in direngen ve savaştı geleneğini EĞİT-SEN'e aktarmak boyun borcumuz ve tarihsel yükümlülüğümüzdür.

Bu gün eğitim sistemi, öğretmenler ve demokratik öğretmen hareketi tarihinin en ağır saldırısını ve öğretmen kıyımını yaşamaktadır. 5 Ekim Dünya Öğretmenler Günü'nü huzur içinde kutlayamayan demokratik öğretmen hareketi "Bugün kutlama değil, MÜCADELE var!" şiarını yükselterek bir dizi mücadele, dayanışma ve eylemlerle karşılamaktadır.

Öğretmenlik mesleği, eğitim alanı ve demokratik öğretmen hareketi, iktidarın çok yönlü, çok ağır ve çok acımasız saldırısı altındadır. İçinde bulunduğumuz durumu apaçık ortaya koymak, tarihe not düşmek ve bu ağır saldırıyı püskürtmek için neler yapmak gerektiğini dupduru bir biçimde bilince çıkarmak zorundayız.

15 Temmuz başarısız darbe girişimini 'Allah'ın bir lütfü!' olarak karşılayan gerici iktidar, 5 gün sonra OHAL'le başarılı bir darbe gerçekleştirdi. On beş yıllık suç ortakları olan cemaati bahane ederek tüm emek, demokrasi ve barış güçlerine faşizan azgın saldırıyı başlattı.

En ağır saldırılara uğrayan kesimlerden biri de demokratik öğretmen hareketi ve onun örgütlü gücü EĞİT-SEN'li öğretmenlerdir. Evrensel gazetesinin haberine göre, darbe girişiminin hemen ardından 33 bin öğretmen açığa alındı. 1 Eylül tarihli OHAL kararnamesiyle 28 bin 163 öğretmen meslekten ihraç edildi. Bu tarihten bir hafta sonra 11 bin 285 öğretmen daha açığa alındı. Yani şu anda yaklaşık 50 bin öğretmen işsiz durumda ve on binlerce öğretmen de her an işsiz kalma tehlikesi altında. Meslektaşlarımız üzerinde tam bir fiili ve manevi terör estiriliyor.

Amaçları apaçık ortadadır: Mesleğimizin yüz akı ilerici, demokrat, devrimci, sosyalist öğretmenleri -öğretmen hareketinin bu direniş geleneği ve ruhunu- meslekten koparmak; laik, bilimsel ve parasız bir eğitim için mücadele veren, gece gündüz kan ter içinde çalışarak çocuklarımızı özgür düşünen, araştıran, sorgulayan, zalimlerle-soyguncularla-çirkinlik ve yalanlarla uzaşmayan vicdanlı birer birey olarak yetiştirmeye çalışmaktadırlar. Eğitimin iktidardaki ve onları destekleyen paragöz, karanlık düşünceli vakıf ve cemaatlara teslim edilmesine; çocuklarımızın sermaye güçlerinin, din ve uyuşturucu baronlarının, devlet terörünün bilinçsiz birer aleti olarak yetiştirilmelerine geçit vermemeye çalışıyorlar. Ve nihayet demokratik öğretmen hareketi, sendikalarının grev ve toplu sözleşme silahlarıyla

la donanmış; genel ve dayanışma grevi yapabilme haklarına kavuşmuş gerçek bir sendika olması için on yıllar boyunca dışa dış bir mücadele vermişlerdir, vermektedirler.

İktidar, meslekten attığı öğretmenlerin yarattığı boşluğu sözleşmeli öğretmenlerle doldurmaya çalışıyor. Yüzbinlerce öğretmen adayına, işsizliğin en onur kırıcı sorunları içinde kıvranan meslektaşlarımıza 'Esnek çalışma' diye adlandırdıkları her türlü güvenceden yoksun kölelik koşullarını dayatıyorlar. Ve üç yıl içinde bu güvencesiz, sözleşmeli öğretmen sayısı 73 bin 950'ye ulaştı.

Gerici iktidarın yeni öğretmen atamalarında, aldığı yüksek puanlarla öğretmenlik hakkını kazanmış başarılı gençlerin karşına çıkardığı "Mülakat" engelinde "Reis deyince aklınıza kim geliyor?" gibi zırva sorularla haklarının gasp edilmesi, iktidardaki darbeci-gerici-faşizan cemaatin de 15 yıllık suç ortakları olan cemaatten pek bir farklarının olmadığını gösteriyor.

Daha önce de belirttiğimiz gibi, saldırı sadece öğretmenlere ve demokratik öğretmen hareketine değil, işçi sınıfı ve emekçiler başta olmak üzere barışı, demokrasiyi, temel hak ve özgürlükleri savunan tüm muhalefet güçlerinedir.

• Gerçekleri dile getiren sanatçıları, bilim insanlarını, aydınları, gazeteleri, gazetecileri, kanalları hedefe koydular, susturmak istiyorlar. Gerçeklerin dile getirilmesinden korkuyorlar. Çünkü gerçekler, devrimcidir; gerçekler ezilenler ve sömürülenlerden yanadır. Çünkü namuslu, vicdanlı insanların bedel ödemeyi göze alarak açığa vurduğu gerçekler; iktidarda olanların yalanlarını, talanlarını, karanlık tezgâhlarını açık eder. İşte bu nedenle muktedirleri ve sömürücüleri en çok korkutan şey, gerçeğin sesidir. İktidar ve kaderini onlara bağlayan ve iktidar sayesinde son 15 yılda iyice palazlanan hırsız müteahhit,

madenci ve HES patronları iktidardan düşmekten ölümden korkar gibi korkuyorlar. Arkalarındaki iktidar desteğiyle maden kuyuları ve inşaat çukurlarını birer işçi mezarlığı haline getirdiler. OHAL koşullarında ölen işçi sayısı giderek katlanıyor. Yılın ilk dokuz ayında en az 1421 işçi, Eylül ayında ise en az 141 işçi iş cinayetlerinde can verdi.

• İşçi ve emekçileri en başından beri hedef alan bu gerici burjuva iktidarı OHAL'le emekçilerin çevresindeki cendereyi daha da sıkıştırmaya başladı. OHAL'i överken sarf edilen "Artık grev, boykot, ıvır zıvır kalmadı." sözü, emek düşmanı kanlı faşizan anlayışın hangi boyutlara vardığını göstermektedir. Bu düzen, emekçilerin ekmeğinin çalındığı, zorbalıkla gasp edildiği; buna karşılık "Ekmeğimi alıyorlar!" diye şikâyet edilmesine izin verilmediği faşizan bir darbe düzenidir.

Demokratik Öğretmen Hareketi, EĞİTİM-SEN ve Veliler Ne Yapmalı?

Bu soruya en doğru karşılık Dersim ve Hatay'da verildi.

Öğretmenler, gördüler ki bu çok yönlü saldırıya karşı koymanın yolu sıkı bir dayanışma içine girip güçlü bir karşı-saldırı cephesi kurmaktır.

• Demokratik öğretmen hareketinin aktivistleri büyük bir sabırla gerçekleri anlatıp yüreklerde çöreklenen tedirginlikleri dağıtarak tüm meslektaşlarının desteğini kazanmak için çaba harcadılar.

• Bu ağır saldırıdan olumsuz etkilenen üyelerine, sinmekle hepimizin ve her birimizin çok daha fazla ve çok daha kalıcı bir bedel ödeyeceğimizi gösterdiler.

• Velilere ve kadir bilir halkımıza "Öğretmenlerine sahip çıkmak, aslında kendisine, çocuklarına, geleceğine sahip çıkmaktır; bilimsel, laik ve parasız bir eğitime sahip çıkmaktır; eğitimi ırkçı, militarist, dinci, mezhepçi, bilim düşmanı bir anlayışa ve gerici cemaat-

lere-vakıflara teslim etmeme mücadelesidir." gerçeğini anlattılar ve onların, atanan gerici kamu yöneticilerini panikleten ve sonuç getiren eylemli desteğini sağladılar.

• Öğrencilerinin, liselilerin ve özellikle üniversite gençliğinin heyecan ve rici desteğini sağladılar.

• İlerici, devrimci, demokrat, sosyalist kitle örgütleri, siyasi partiler, dernekler, sendikalar ve aydınlar "Öğretmenime Dokunma!" sloganını bayraklaştırarak bu mücadeleye omuz verdiler.

Kısacası bizim güçsüzlüğümüz, dağınık olmamızdan, yeterince örgütlü olmayışımızdan, bu nedenle de olağanüstü gücümüzün farkında varamayışımızdandır. Bizim asıl gücümüz ise, düşmanı kahredecek olağanüstü potansiyel olarak, gizil bir güç olarak derinlerde akmaktadır; gücümüzün asıl kaynağı da, sonuna kadar haklı olduğumuz, zorbalığın iktidarının geçici olduğu, geleceğin bize ait olduğu bilincidir. Yeter ki o muazzam gizil güce örgütlülük, bilinçlilik, yaygınlık kazandırarak onu devrimci bir sel yatağında toplayabilelim.

Burhaniye ilçesinde birkaç arkadaşın bir araya gelerek öğretmenlere ve saldırı altındaki diğer örgütlere -her ziyarete daha da kalabalıklaşarak- "Ne yapabiliriz, size nasıl destek olabiliriz?" diye başlayan ve süren ziyaretler sonunda çeşitli etkinlik ve eylemler sürecinin başlamış olması olumlu bir örnektir. Korkuyu yenmenin ve zalimlerin yüreklerindeki korkuyu büyütmenin ve bu çok yönlü saldırıyı püskürtmenin başka yolu yoktur. Sinmek, ödediğimiz ve ödeyeceğimiz bedelleri çoğaltmak ve kalıcılaştırmaktan başka bir işe yaramaz.

Yolumuz açık, solumuz aydınlık; "Ne yapmalıyız?" konusundaki bilincimiz doğru ve dupduru olsun!

İsrail'in İnsanlık Suçları : Sabra ve Şatilla Katliamı

Sabra ve Şatilla'nın anısına.....

16 Eylül 1982 tarihinde, İsrail'in müttefiki Hristiyan Lübnanlı milisler, İsrail ordusunun gözetimi altında Beyrut'ta Shatilla ve komşu mahalledeki Sabra Filistin mülteci kampına girdiler ve dünya çapında öfke uyandıran bir katliam yaptılar. Bir buçuk gün içinde, modern Ortadoğu tarihinin bu en kötü vahşetinde, çoğunlukla sivil olmak üzere 3500 Filistinli ve Lübnanlı, kadın, çocuk ve yaşlı insan öldürüldü.

6 Haziran 1982 tarihinde, İsrail Lübnan'a büyük bir işgal başlattı. Bu işgal, uzun zamandır Lübnan'da üslenmekte olan Filistin Kurtuluş Örgütü'nü, yok etmek veya ciddi ölçüde zayıflatmak isteyen İsrail Savunma Bakanı Ariel Şaron tarafından planlanmıştı. Şaron ayrıca İsrail'in sağcı Lübnanlı Hristiyan Maruni müttefikleri, Falanjist Partisi başkanlığında bir kukla hükümet kurmak istiyordu.

İsrail güçleri FKÖ karargâhının bulunduğu kentin batı bölümünü ve Şatilla ile komşu Sabra Filistin mülteci kampını kuşatıp bombalayarak başkent Beyrut'a ilerlediler.

Ağustos ayında İsrail'in Batı Beyrut'a yaptığı bir hafta süren kanlı saldırı, buna yeşil ışık yakmakla suçlanan ABD dahil, olmak üzere, sert uluslararası eleştirilere yol açtı. ABD'nin inisiyatifıyla yapılan ateşkes anlaşması uyarınca, FKÖ liderleri ve 14.000 'den fazla savaşçı Lübnan'dan ayrılacaklardı ; ABD de geride kalan yüz binlerce

Filistinli sivilin, güvenliği için yazılı güvence sağlıyordu. Tahliye denetlemek ve tahliye güvenliğini sağlamak için çok uluslu bir gücün parçası olarak ABD Deniz Piyadeleri bölgede konuşlandırıldı.

- 30 Ağustos günü, FKÖ Başkanı Yaser Arafat, şehirde üslenmiş olan Filistinli savaşçıların geri kalanı ile birlikte Beyrut'u terketti.

- 10 Eylül'de, Deniz Piyadeleri Beyrut'tan ayrıldılar. Dört gün sonra, 14 Eylül'de, İsrail'in Falanjist müttefiklerinin lideri Beşir Cemayel, öldürüldü. Gema-yel daha yeni işgalci İsrail ordusunun gözetiminde, Lübnan parlamentosunca cumhurbaşkanı seçilmişti. Onun ölümü İsrail'in Lübnan'la ilgili planlarına ağır bir darbe oldu. Ertesi gün, İsrail kuvvetleri ateşkes anlaşmasını ihlal ederek, Batı Beyrut'u işgal ettiler.(...)

Bir buçuk gün içinde, Falanjistler, tecavüz, yaralama, ve çoğu kadın, çocuk ve yaşlı 3500 Filistin ve Lübnanlı sivilini öldürerek tarifsiz bir hunharlık gerçekleştirdiler. (...)

- Falanjistler bir futbol stadyumunda sorgulamak için sağ kalan erkeklerin birçoğunu alarak Cumartesi sabah saat 08:00 civarında bölgeyi terk ettiler. İsrail istihbarat ajanları ile birlikte yürütülen sorgulamalar sonucunda, ajanlar, esirlerin çoğunu Falanj'a geri verdiler. Geri verilen bu esirlerin bazıları sonradan idam edilmiş olarak bulundu.

Falanjistlerin Sabra ve Şatilla'dan ayrılmalarından yaklaşık bir saat sonra

ilk gazeteciler olay yerine geldiler ve ne olup bittiğine dair ilk raporlar dış dünyaya ulaşmaya başladı.

“Yabancı gözlemciler Şatilla'ya geldiklerinde, gerçek bir kâbusla karşılaştılar. Kadınlar şişmeye başlamış cesetlerin başında ağlıyordu, bütün sokaklar mermi kovanlarıyla doluydu. İçlerinde insanlar bulunan evler buldozerlerle yıkılmış, yerle bir edilmişti. Delik deşik duvarların diplerinde, kurşuna dizildikleri belli olan cesetler gruplar halinde yığılıydı. Sokaklar ise görünüşe göre kaçmaya çalışırken vurulan insanların cesetleriyle doluydu”.(...)

Katliamın ardından Başkan Reagan Lübnan'a Deniz Piyadeleri gönder-

di. Bir yıl sonra askerlerin Beyrut'taki kışlalarının iki büyük bombalı kamyon saldırısına uğraması ve 241 Amerikan askerinin yaşamlarını yitirmelerinin sonucunda, Reagan ABD kuvvetlerini geri çekti.

Bu güne kadar, Sabra ve Şatilla'da işlenen suçlardan dolayı adaletin karşısına çıkan kimse olmadı.

Filistinliler için, Sabra ve Şatilla Katliamı vatansız milyonlarca Filistinli'nin içinde bulundukları savunmasız durumun ve bölgede ve dünyanın dört bir yanında karşı karşıya kalmaya devam ettikleri tehlikeler için güçlü ve trajik bir hatırlatmadır.

Global Research

Yunanistan

Yunanistan devlete ait kamu hizmetlerinin yeni varlık fonuna aktarılmasını onayladı

Su ve elektrik hizmetleri de dahil olmak üzere devlet varlıkları, uluslararası alacaklılar tarafından oluşturulan yeni bir varlık fonuna aktarılacak. Planları ülke genelinde gösteriler ve kamu sektörü grevlerine yol açtı.

Yunan parlamentosu emeklilik harcamalarını kısmak ve kamu hizmetlerinin kontrolünü yeni bir varlık fonuna aktarmak için yeni reformları kabul etti.

Reformlar, ülkenin son kurtarma programının bir parçası olarak mali krediler şeklinde 2.8 milyar euro (3.14 milyar \$) bir meblağın serbest bırakılmasını hedefliyor.

Reform tasarısı, Yunanistan'ın 300 sandalyeli parlamentosunda, iktidardaki Syriza - Bağımsız Yunanlılar koalisyonunun 152 milletvekilinin onaylamasından sonra, 152-141 oy çoğunluğu ile kabul edildi.

Reformlar kamu varlıklarının, Yunanistan'ın alacaklıları tarafından oluşturulan yeni bir varlık fonuna aktarılmasını gözeticek. Yeni kurulan fona devredilecek varlıklar havaalanları ve otoyolların yanı sıra, su ve elektrik hizmetlerini de kapsıyor.

Reformlar göstericiler ve kamu sektörü çalışanları arasında büyük ölçüde tepkilere yol açtı

Oylama öncesinde, Atina'da parlamento dışında protestocular, “Bundan sonra Akropolis'i satarsınız!” şeklinde slogan attılar

Atina ve Selanik'te, sular idaresi işçileri, reformları protesto etmek için Salı günü iş bıraktılar.

Yunanistan, 86 milyar euro'luk en son mali yardım paketi için 2015 yılı ortalarında imza atmıştı. Başbakan Alexis Tsipras hükümeti o günden bu yana, alacaklıların talebiyle emeklilik ve vergi sistemlerinde bir dizi ekonomik reform yapmayı kabul etti.

Ekim ayı ortalarında, Yunanistan'a kredi verenlerin temsilcileri - Avrupa Komisyonu, Avrupa Merkez Bankası (ECB), Avrupa İstikrar Mekanizması ve Uluslararası Para Fonu (IMF) - ikinci bir kurtarma gözden geçirme çalışması için Atina'da bir araya gelecekler. Bu çalışmanın, halkın tepki duyduğu bir çalışma reformu tasarısını da içerecek.

Hükümet yetkilileri şimdiden, iş kayıpları ve daha fazla ücret kesintileri getirebilecek olan yeni reformlara karşı çıkıyorlar.

Ancak, Yunanistan'ın ulusal borçlarının bu yıl zirve yaparak, ülkenin gayri safi yurtiçi hasılasının yüzde 180' ine yükselmesi, bekleniyor; IMF ise, bu seviyenin sürdürülemez olduğu görüşünde.

www.dw.com / 27.09.2016

Söz ve Eylem
Ekim-Kasım-Aralık - 2016

4
ÇIKTI
OKU
OKUT!

- ★ 20 Temmuz Darbesi
- ★ Brexit
- ★ Emperyalizmin Yüzyılı
- ★ Aşamalı Devrim Teorileri-2
- ★ Megakentler ve ABD Ordusu
- ★ Orhan Kemal

KOMÜNİST HAREKET

114. Kez “Hasta Mahpuslar Sorunu”

114 Haftadır; “Devletin denetimi altındaki hapishanelerden tabutlar, kefenler çıkmasın, hapishane koşullarında, ya da kamu hastanelerinin mahpuslar için ayrılmış bölümlerinde dahi tedavisi hasta için hayati risk taşıyorsa iyileşinceye kadar cezanın infazı ertelenir ... diyen yasa maddesi uygulansın, hasta mahpuslar serbest bırakılsın...” .. diye haykırıyoruz.

114 haftadır bu çılgınlığımıza bu ülkenin Adalet Bakanı “kör”, Başbakanı “sağır”, Cumhurbaşkanı “lal”!.. Oysa yukarıya aldığımız sözler bizim “dilek ve temennilerimiz” değil; “Ceza ve Güvenlik Tedbirlerinin İnfazı Hakkındaki Yasa”nın açık bir hükmü. Anayasa’nın 104. maddesi de;”sürekli hastalık ya da kocamışlık halinde mahpusun cezasını hafifletmek ya da tamamen ortadan kaldırmak Cumhurbaşkanı’nın yetkisindedir...” diyor. Unutmamak gerekir ki her yetki aynı zamanda “sorumluluktur” da!.. Parkta bira içmekten elele tutuşmaya, balkonda sigara içmekten “kızlı-erkekli oturmaya”... hemen her konuda kendini etkili ve yetkili tek kişi olarak gören Sayın Cumhurbaşkanı, konu doğrudan kendisini ilgilendiren hasta mahpuslar hakkında neden tek kelime etmiyor? (Hakkını “yememek” babında söylersek bugüne kadar bu “bab”-da söylediğine tanık olduğumuz tek şey; Meclis Cezaevi Komisyonu ile birlikte hapishaneleri dolaşıp “CEZAEVİ RAPORU” hazırlayan CHP’li vekilleri “hizaya sokmak” için sarfettiği;”terör örgütü üyeleriyle görüştüler...” şeklindeki suçlamalarıdır. HDP’li vekillerin cezaevleri raporlarını “kaale bile” almıyor.) Sayın Cumhurbaşkanı, bugüne kadar Anayasanın 104. Maddesinin kendisine tanıdığı yetkiyi “sürekli hastalık ya da kocamışlık halindeki bir hasta mahpus için...” kullanmış mıdır? Merak ediyoruz.

Adına “çözüm süreci” dedikleri “barış görüşmeleri süreci”nin bitmesini başka nedenlere bağlayan, dün Ermenilere yapılanların benzerlerini bugün Kürtlere yapmaya çalışan siyasal iktidar sahipleri;”bir iyiniyet jesti olarak hasta mahpusları serbest bırakma” sözünü (bizim;”insan yaşamını siyasi pazarlıklara alet etmeyin...” ..şeklindeki eleştirilerimize rağmen) yerine getirdiler mi? Karakollar-kalekollar-güvenlik amaçlı barajlar inşa etmek bir yana bu süreçte bile hapishanelerde hasta mahpus ölümlerini engellediler mi?

Tam tersine bu süreçte de hapishanelerde ölümler hız kesmedi. Kısa bir “hafıza yoklaması”yla bu süreçte “hapishane koşullarında tedavi edilemediği” ya da hapishanelerde anında doktora ve tıbbi yardıma ulaşma koşulları olmadığı için “kalp krizi” gibi nedenlerle yaşamını yitirenlerin sadece adını anmak

bile devletin bu konudaki “suç” hanesini göstermeye yetiyor:

Ekrem Bardakçı, Hasan Kert, Beşir Özer, Mustafa Demir, Recep Çelik, Kenan Gülen, İsmet Ablak, Yılmaz Keskin, Eyüp Kaçar, Musa Elelçi, Gurbet Mete, Mehmet Artan, Mustafa Hayri, Fehmi Biçer, Sinan Gök, Yasin Akyüz, Mehmet O., Sinan Aygün, Ali Çetin, İsmail Hakkı, Hüseyin Asıl, Ali Yılmaz, Nihat Tayşan, Erdal (Soyadı öğrenilemedi, Diyarbakır E Tipi Hapishanesinde hücresinde ölü bulundu), Mehmet Kılıç, Osman Yiğit, Rahmi Öner(kendini asarak intihar ettiği iddia edildi), Rahmi Özer (Kendini yakarak intihar ettiği iddia edildi), Şeyhmus Yalçın, Latif Bodur, Mehmet Aras, Mahmut Karataş, Nurettin Soysal, Hayrettin Toktaş, Şahabettin Tamur, Aydın Kaya, Şahabettin Yücel, İrfan Eskibağ, Gürkün Kurt, Ramazan Beyazpırınç, Lütfi Taş, A. Mecit Arslan, Hasan Erduşlu, A. Samet Çelik, Mehmet Canpolat, Rıza Kazıcı, Mecit Gümüş, Aram Akyüz, Murat Ekin, Mehmet Meşe....

Bunlardan Mehmet Aras; yıllarca kan kustu. Gırtlak, mide ve karaciğer kanseriydi ama Adli Tıp Kurumu onun için;”hapishane koşullarında tedavi olabilir...” diye rapor vermişti. Mehmet Aras Hapishanesinde kan kusarak öldü. A. Samet Çelik; kan kanseriydi. Teşhis 2008 yılında kondu ama onun için de;”-hapishanede kalabilir...” diye rapor verildi. Sincan F tipinde kalıyordu, 2014 yılında yaşamını yitirdi. Aram Akyüz; Kırıkkale F Tipinde yatıyordu, bilinen bir rahatsızlığı yoktu. Kalp krizi geldiğinde arkadaşları, gardiyanları ikna edip ambulans-doktor gelinceye kadar yaşamını yitirdi...

Bugün hapishanelerde durum çok daha kötü. Hapishanelerde işkenceden geçilmiyor. Keyfilik had safhada. 7 Haziran seçimleriyle tek başına iktidarı kaybeden siyasal iktidarın yanına aldığı “savaş bloku” ile memleketi içine soktuğu ateş çemberi hergün gittikçe büyürken 15 Temmuz Fetö’cü darbe girişiminden sonra; bir zamanlar;”ne istediniz de vermedik...” dediği eski “ortağı”nın darbe girişimini “fırsat”a çeviren siyasal iktidar sahipleri; hayatın her alanında baskı ve şiddetini arttırıyor, OHAL Kararnameleriyle binlerce insan görevden atılıyor, açlığa mahkum ediliyor, itiraz eden herkes; akademisyenler, aydınlar, gazeteciler, yazarlar, insan hakları savunucuları uyduruk iddianemelerle hapishanelere dolduruluyor, Ohal; “12 ay bile yetmeyebilir.” diyerek 12 ay daha uzatılma hesapları yapılıyor, sınır ötesi savaş tezkeresi yenileniyor, Irak karşı çıkarken;”Musul Operasyonu”na, Rusya;”BM Güvenlik Konseyi Kararı ya da ilgili ülkenin onayı olmadan Suriye topraklarına girme-

niz uluslararası hukuk ihlalidir...” diye açıklama yaparken;”Suriye’nin toprak bütünlüğü için (!) Suriye toprakları içinde 30 km derinliğe inme...” hazırlıkları yapıyor, “12 adalar...” tartışmasıyla Yunanistan’la sınır tartışmaları yenileniyor, tek başına iktidarda kalma ve tek adamlığa giden yoldaki engelleri temizlemek için ırkçılık, ümmetçilik, fetihçilik.. ideolojileri ile cahil kitlelerin sokak gücünü arkasına alıp “kendi Kürdü”ne savaş açtığı yetmiyormuş gibi komşunun Kürdü’nün kendini varetme çabasına da düşmanca yaklaşarak memleket içerden ve dışardan ateşe atılıyor.

Savaş ve şiddet en vahşi yüzünü hapishanelerde gösteriyor. Sevk ve sürgünler dur durak bilmiyor. FETÖ darbe girişiminden sonra Sincan F Tipi hapishanesinde kalan siyasi mahpuslar; Tekirdağ, Bolu, Kepsut, Bandırma, İzmir, Keskin (T-Tipi), Karabük, Silivri (Kadınlar) .. gibi hapishanelere sürgün edildiler. 3 kişilik hücrelerde 6 kişi kalmayı; “gördüğümüz insan sayısı artıyor...” diye bir yandan sevinerek karşılayan mahpuslar olurken hapishanelerde yaşam koşulları dayanılmaz boyutlarda. Tekirdağ’da hasta mahpuslar; ne revire, ne de hastaneye götürülmüyor, bir yandan hasta mahpus sayısı hızla artarken, hastalar için hayati risk daha da artıyor. Şakran Kapalı Kadın hapishanesinde kadınlara işkence ve darp günlük uygulamaya halini aldı. Bandırma cezaevinde çıplak aramaya direnen Ahmet Tekin adlı hükümlünün dayakla kaburgası kırıldı. Şırnak Cezaevinde 17 yaşındaki bir çocuk mahpus 2 gün önce “yanarak” can verirken biri ağır yaralandı. Barsakları dışarda, kolunda serumla beslenen Sibel Çapraz hastane yerine hapishane- de tutularak (bu da yetmezmiş gibi yatağa kelepçelenerek) adeta işkence ile ölüme mahkum ediliyor. Hapishane koşullarını, tecriti, işkenceyi protesto için açlık grevine başlayan Sibel Çapraz ve Ergin Aktaş’ın direnişlerine cevap verilmeyerek göz göre göre ölüme terkediliyorlar.

Savaş değil barış, ölüm değil yaşam, düşmanlık değil kardeşlik, baskı-şid-

det-işkence değil eşitlik, özgürlük, adalet için mücadeleye devam edeceğiz. Ve elbet bu topraklara da barış, kardeşlik, eşitlik, özgürlük halklarımızın örgütlü ortak mücadelesiyle gelecek, savaş da; savaşla kendini var eden diktatörlükler de er-geç son bulacaktır.

Buradan bir kez daha siyasal iktidar sahiplerine sesleniyoruz: Egemen sınıflar arasındaki iktidar çatışmalarının da bu kadar şiddetli olduğu bir ülkede kimin yolunun ne zaman hapishaneye düşeceği hiç belli olmaz. Dün “muktedir” olanlar bugün hapiste, bugün “muktedir” olanların yarın hapishaneye düşmeyeceğinin hiç bir garantisi yok. Unutmayın ki bugün baskı ve şiddetle bastırdığımız yoksul emekçi halk kitleleri ile ezilen halklar, sınıf ve tabakaların da bu baskıya boyun eğmesinin bir sınırı vardır. O sınır aşıldığında hiç biriniz bulunduğunuz yerde kalamayacaksınız.

“Rüzgâr eken fırtına biçer!..”

- Savaş ve şiddet politikaları son bulsun! OHAL kaldırılmalı!

- Hapishanelerde sevk, sürgün, çıplak arama, dayak, işkence, görüş yasağı, yayın yasağı vb. son bulsun!

- Hasta mahpusların doktora, revire, hastaneye en kısa sürede ulaşmaları sağlansın, hapishanelerde 24 saat nöbetçi doktor ve ambulans hazır bulunsun!..

- Hastanelere kelepçeli-zincirli sevk, asker-gardiyan gözetiminde muayene, yatağa zincirli-kelepçeli tedavi son bulsun!

- Hasta mahpusların durumunun belgelenmesinde Kürt, Alevi, Komünist, Sosyalist mahpuslara düşmanca yaklaşan (Bugün başkanı FETÖ’den içerde olan) Adli Tıp Kurumu tek yetkili olmaktan çıkarılsın, tam teşekküllü devlet ve üniversite hastaneleriyle bağımsız tıp kurullarının raporları da geçerli sayılsın!

- Hasta mahpuslar derhal serbest bırakılsın!...

Hasta Mahpuslara Özgürlük İnisiyatifi